

GAUDIU DE NOUS AMICS

Els millors amics per passar-ho bé
en qualsevol moment del dia,
cada dia de l'any!

Les festes amb aquests amics
són més festa!

Quins grans amics per als
esmorzars!

Els millors amics a l'hora
de dinar!

I vaja quins aperitius
amb aquests amics!

Per berenar els meus nous amics
són divertidíssims!

Uns amics únics per
sopars inoblidables!

Caves

Qualitat, tradició
i modernitat

Plaça Pau Casals, 6 - 08770 Sant Sadurni d'Anoia (Barcelona)
T. 938 910 318 - Fax. 938 911 945 - info@canalsimunne.com
www.canalsimunne.com

Senyora secretària, el govern nord-americà considera l'opció d'enviar més tropes a l'Afganistan. Per què? Vol construir-hi una societat civil seguint el model occidental o es conforma evitant que s'hi estableixen noves bases terroristes?

—El president encara no ha decidit d'augmentar les tropes. Ara mateix examina detingudament aquestes qüestions. Haver fet aquesta reflexió ja ha estat un procés productiu. Però en aquesta fase de prova, una cosa sí que podem retenir: la nostra fita més urgent, ço és, vèncer al-Qaida i els seus aliats extremistes.

—Això què significa per a la vida quotidiana de la població afganesa?

—Esperem que en el futur la gent pugui tenir una vida millor i que pugui notar-hi avanços polítics, socials i

EFE

“Hem d'exigir lideratge al president Karzai”

Hillary Clinton (Chicago, 1947), secretària d'estat del govern dels Estats Units, parla sobre els retrets de corrupció al president afganès Hamid Karzai, sobre l'opció militar en la disputa pel programa nuclear iranià i diu per què Washington ha cedit amb el govern intransigent d'Israel.

econòmics. Però som a l'Afganistan perquè no podem permetre que aquest país torne a ser un punt de partença per a terroristes. Creiem que al-Qaida i els altres extremistes formen part d'una

agrupació terrorista. L'estimulen, el financen, l'entrenen uns altres terroristes, els armen i els dirigeixen. Fa només dos mesos vam agafar un home que presumptament havia planejat un

atemptat contra la xarxa de metro de Nova York, i sabem que havia estat en un camp d'entrenament d'al-Qaida.

—**Quasi cada dia hi ha atemptats sagnants a l'Afganistan. Per això a occident cada vegada més gent es demana: realment defensem la nostra llibertat a l'Hindu Kush? S'han de morir soldats occidentals a Kabul per un govern corrupte?**

—Lluitem i se sacrifiquen no pas pel govern afganès, sinó per tots nosaltres. I al seu costat lluiten i es moren també els autòctons. A l'Afganistan, la gent no vol que tornen els talibans, rebutgen l'extremisme que se'ls havia imposat, això ens ho mostren totes les enquestes. Per aconseguir la nostra fita de convertir l'Afganistan en una comunitat que pugui consolidar-se i defensar-se per si mateixa, primerament s'han de complir certes condicions: constitucionalitat, seguretat i responsabilitat. Les possibilitats de tenir èxit plegats en aquesta lluita augmentaran considerablement quan tinguem un soci afganès que forme forces de seguretat en què es pugui confiar. Per a atènyer aquest objectiu hem d'organitzar més bé els nostres esforços i exigir més al govern de Kabul.

—**Després de les eleccions, òbviament falsejades en benefici del president Hamid Karzai, no hauríeu d'insistir almenys en un govern d'unitat nacional a Kabul que també escolte el seu opositor, Abdul·là Abdul·là?**

—Per a nosaltres no és tan important amb qui es compondrà el futur govern com el fet que mostri competència, eficàcia i honestat. Això sí, hem d'atalaiar més enllà de Kabul, fins a la província. Perquè en la història de l'Afganistan, la gent ha trobat seguretat sobretot en els governants locals.

—**Si us hem entès correctament, el govern nord-americà pensa a designar governadors provincials o almenys influir en el seu nomenament?**

—No únciament nosaltres, els EUA, sinó també molts dels nostres socis de l'OTAN estan d'acord amb el primer ministre britànic, Gordon Brown,

que no fa gaire que va advertir ben clarament sobre la responsabilitat a l'Afganistan. Un dels nostres interessos nacionals de seguretat és de tenir socis a l'Afganistan que se senten obligats a gestionar més bé el govern. Nosaltres deixarem ben clara la nostra opinió respecte a aquest punt i comprovarem si es compleixen les nostres exigències.

—El president Karzai no tolera la intromissió estrangera.

—No es tracta d'intromissió. Constantment sentim de la part afganesa: necessitem la vostra ajuda perquè nosaltres mateixos ens puguem defensar de l'amenaça dels talibans i dels terroristes d'al-Qaida, i quan açò ja ho tinguem garantit, volem que us n'aneu.

I nosaltres també volem exactament això. No tenim la intenció de quedar-nos a l'Afganistan per sempre ni d'ocupar una part del país. Però sí que volem que, en el moment de la nostra retirada, la situació siga prou estable perquè els afganesos es puguin defensar sols.

—Creieu que Karzai continuarà essent el vostre soci en aquest lluita?

—Karzai és el president electe del país. S'ha mostrat disposat a una segona volta electoral...

—...perquè a la primera volta cap candidat no assolí el 50% dels vots necessari i, per tant, calia fer una segona volta.

—El seu opositor, el doctor Abdullà, va decidir aleshores de no presentar-se a la segona volta. Açò ha passat a més llocs: sense anar gaire lluny, al nostre país. La majoria de vegades hi renuncia el candidat que no té l'opció de guanyar. Per tant, Karzai és sens dubte el president legítim de l'Afganistan, però no ho hauria de ser només pel títol. Ha d'acomplir la seua tasca per al seu poble i treballar pel benestar d'Afganistan. Cal no negligir les dificultats que ha d'afrontar —l'atemptat terrible contra la residència de l'ONU a Kabul n'és l'exemple més recent—, però hem d'exigir lideratge al president Kazai.

—En compte d'això “el govern afganès s'ha convertit en el prototip de la corrupció”, per citar una declaració del primer ministre britànic de fa uns dies. Brown va dir fins i tot que si l'actuació de Karzai no millora “haurà perdut el dret a l'ajuda internacional”. Vós també sembleu insatisfeta amb el tractament de Karzai contra la corrupció.

—El problema té diversos aspectes. D'una banda necessitem una comissió d'investigació per a la corrupció a l'Afganistan, que pugui treballar realment de manera independent a les estructures de poder a Kabul. D'una altra banda, occident, l'OTAN i els altres financers han de vigilar més intensivament les enormes sumes de diners que deixen al país. En el futur, sense controls estrictes, es fomentarà la corrupció. No pot ser que promulguem reglaments i no en revisem el contingut. Hem de vigilar amb atenció on es donen els diners i com, i demanar-ne comptes.

—La situació al Pakistan és, pel cap baix, tan perillosa com la de l'Afganistan. El país té bombes nuclears...

—...de les quals crec que ofereixen seguretat. El govern pakistanès ha fet tots els esforços imaginables en aquesta direcció...

—...i, a més, al Pakistan hi ha terroristes possiblement amagats pels polítics. A final d'octubre durant la vostra visita a Islamabad, vaig dir: "Em costa de creure que els membres del govern no saberen res de l'amagatall dels terroristes d'al-Qaida i que no els hagueren pogut detenir si ho hagueren volgut realment." Què volíeu dir?

—Ens preocupa molt que al-Qaida haja trobat al Pakistan un lloc per a retirar-se. Aquests terroristes encara tenen una relació molt estreta amb els talibans pakistanesos i posen en perill aquest estat. Fa poc, per primera vegada, el govern civil d'Islamabad ha reconegut aquest fet com una amenaça i ara hi ha començat a treballar.

“Ens preocupa molt que al-Qaida haja trobat al Pakistan un lloc per a retirar-se”

Finalment, juntament amb l'exèrcit, amb totes les forces, actua contra els terroristes que han atacat el pilar de l'estat pakistanès i la cultura del país: centrals de comandament de les forces armades, edificis del govern, mesquites, universitats. A la visita que vaig fer al Pakistan volia subratllar la gran prioritat que els EUA atorguen a la tasca d'agafar o matar els dirigents d'al-Qaida. Per a aconseguir aquest objectiu esperem més ajuda del Pakistan.

—És ben sabut que el talibà afganès més buscat, el mul·là Omar, té un quarter general a la ciutat pakistanesa de Quetta, prop de la frontera afganesa. Creieu que els agents secrets pakistanesos més importants encara actuen en secret conjuntament amb els talibans?

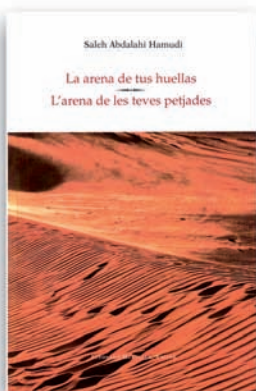
—No. Tenim una bona relació de

treball amb els col·laboradors del nivell més alt. Però hi ha desenes de milers de col·laboradors governamentals en posicions sensibles. De tant en tant, nosaltres també desemmascarem algun traïdor als EUA que passa els secrets. Per tant, sé què significa allunyar tots aquells que no comparteixen el sistema de valors d'una societat. M'agradaria creure que la direcció del Pakistan fa tant com pot per assegurar-se que cap de les posicions més baixes del govern ajude els caps d'al-Qaida.

—En el conflicte amb Teheran tampoc no s'hi veuen gaires avanços. El govern iranià sembla decidit a rebutjar l'oferta recent de negociació basada en una proposta del president dels EUA.

—Encara no tenim cap resposta oficial de Teheran.

Novetats editorials Institut d'Estudis Baleàrics

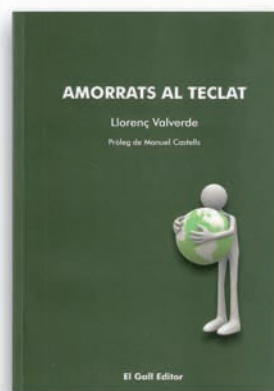
La arena de tus huellas L'arena de les teves petjades

Saleh Abdalahi Hamudi
Traducció de Sebastià Vidal-Joan
i pròleg de Biel Mesquida. Poesia, 25
Leonard Muntaner editor - Institut
d'Estudis Baleàrics. Palma, octubre 2009
Poesia sahrauí contemporània

La guerra del francès (1808-1814)

Institut d'Estudis Baleàrics
Palma, octubre 2009
Actes de les XXVII Jornades
d'Estudis Històrics Locals
celebrades a la Casa de Cultura de
Palma (novembre 2008)

Amorrrats al teclat

Llorenç Valverde
Amb pròleg de Manuel Castells
El Gall editor - Institut d'Estudis Baleàrics
Palma, octubre 2009
“Amorrrats al teclat” és una selecció d'escrits embastats per un fil conductor: l'observació del procés de formació d'un nou entorn de comunicació digital que afecta totes les facetes de la nostra vida. Del teclat del professor Valverde en sorgeixen situacions, personatges, fets i anàlisis que configuren una cultura digital realment existent, amb les seves contradiccions, les seves falses promeses i el seu impressionant potencial.

Hamid Karzai ha estat reelegit president de l'Afganistan per la retirada del seu oponent i després d'una primera volta fraudulenta.

—Això pot ser perquè els iranians volen renegociar el tracte amb la seua provada tàctica de retardar. Teniu paciència infinita?

—Nosaltres no tenim la intenció de tornar a negociar. Estem disposats a concedir més temps als iranians; sabem que l'estructura de poder dels iranians, de moment, és un desgavell i hi ha un debat intern apassionat. Però no tenim una paciència infinita. Ells han dit que “en principi” acceptarien la nostra proposta, nosaltres els demanem que mostren la seua bona voluntat. Aquest podria ser el punt de partida per a les discussions sobre el programa nuclear iranià i també de més temes a banda. Així ho esperem.

—Polítics iranians diuen que tampoc no han vist cap mostra de disposició al compromís per part del nou govern nord-americà. Per què no lleveu l'opció militar de damunt la

taula? L'amenaça de bombardejar plantes iranianes és irreal?

—No descartem cap opció, mai. Des del punt de vista estratègic no és pas gaire intel·ligent de renunciar a possibilitats de negociació quan l'altre bàndol no es mou en absolut. Esperem un senyal de Teheran. El president Obama s'ha adreçat tant públicament com en privat a l'Iran. Però no és cap carrer de sentit únic. En compensació, hem de veure també la bona voluntat de Teheran.

—En el món àrab us retrauen haver traït els palestins en la vostra visita a Israel de fa tres setmanes. De fet, va semblar que a Jerusalem renunciàveu a la posició que fins ara havien tingut els EUA quant a la política d'assentaments. Per què vau capitular enfront del contendent Benjamin Netanyahu i vau alabar la seua disposició al compromís dient que era “sense precedents”?

—S'ha de veure en el context. Durant les negociacions sovint s'adopta una posició màxima. En aquest cas era la que realment ens importava: nosaltres advoquem pel final de l'activitat dels assentaments, perquè els considerem il·legítims a les zones ocupades. El govern israelià adverteix que en el seu marc legal ja ha aprovat la construcció d'habitatges, però que estan disposats a fer una cosa que cap govern israelià no ha fet fins ara: detenir la construcció de noves colònies. Això fou un pas positiu. El vaig alabar de la mateixa manera que vaig alabar els avanços palestins en qüestions de seguretat, que, tot siga dit, els israelians consideraren insuficients.

—El president dels EUA, Barack Obama, sempre ha exigít inequívocament la “congelació total” de les construccions de colònies. El seu consentiment sobre els nous habitatges israelians s'ha entès, no solament al món àrab, sinó també a Europa, com un canvi polític.

—Això no fou en absolut un canvi polític nord-americà. Des de la perspectiva israeliana, allò que ofería Netanyahu era una gran concessió. Des de la perspectiva palestina aquesta concessió era insuficient. Nosaltres també pensem que no és suficient, no es correspon amb allò que volem veure al final. Però pense que per a ser justos s'ha de dir: ara els israelians han anat més lluny que mai.

—I, a parer vostre, amb això n'hi hauria d'haver prou perquè els palestins començaren noves negociacions de pau?

—Els partits han de negociar, nosaltres només podem facilitar-los el procés. Però, és clar, defensem les negociacions en què es parle de les fronteres d'un nou estat palestí. Únicament això podria fer finalment acadèmica la discussió sobre els assentaments.

—Sou optimista quant a la pau al Pròxim Orient?

—És ben cert que em vaig alegrar molt quan, a la meua entrevista al Caire la setmana passada, em vaig assabentar que als egipcis els agradaria molt de ser els amfitrions en les negociacions entre palestins i israelians.

Mathias Müller i Erich Follath
Traducció de Beatriu Vallès